

IV 101
Kapitel

Gåva till
Åbo Akademis Bibliotek
av
Arvid Sourander

SNÖKLOCKOR,

PLOCKADE

AV

KRISTANJA

Kristina Hyytiäinen

ÅBO, 1885.

G. W. Wilén & Co:s boktryckeri.

Författarinns förlag.

SKÖN LÖCKOR

Vid efterföljande små dikter förbinder sig det egen-
domliga intresset, att deras författarinna allt sedan sex års
ålder varit beröfvad sina ögons ljus. Den hårda pröfning,
under hvars tryck förf. har att genomkämpa sitt lif, skall
helt visst förmå tillvinnna hennes utan anspråk framträdande
dikter ärade läsarinners och läsares välvilliga uppmärksam-
het. Författarinns egna ord i stycket "Den ensamma" må
här finna sin plats:

Andra ha fått hem och vänner, lefnadslycka, hjärtats ro;
Jag har ingen vän i världen, ensligt är mitt lysta bo.
Här i jordens tåredalar
Allt om bitter smärta talar.

Engång skall mitt kval dock lugnas, anden bryta stoftets band,
Jag mitt Eden finna åter uti lifvets sälla land.
Fäld är då den sista tåren,
När den arma läggs på bären.

Tankar vid ett årsskifte.

Hur än lifvets dar och stunder gå,
Jesus är den samme, Han ändå;
Och Hans kärlekslöften städs bestå
Under skiftande tider.

Arma hjärta hvarför frukta så?
Om än vreda böljor kring dig slå,
Jesus leder säkert dig ändå
Under skiftande tider.

Nu det gamla året flyktat har,
Ljus och mörker det i skötet bar;
Jesus dock i alt den samme var
Under skiftande tider.

Ack, välkommet var du nya år!
Hvad än följa må uti ditt spår;
Barnet likväl icke sörja får
Under skiftande tider.

Skall jag möta pröfningar igen?
Om förhoppningarna grusas än,
Hvarje växling kommer från min vän
Under skiftande tider.

Om uti Din vingård jag också
 Något litet värkningsfält kan få,
 Led välsignande mitt arbet' då
 Under skiftande tider!

Ack, jag är så svag, blott stoft och mull,
 Då jag syndar Himlafader huld,
 Se blott Sonen, ej på barnets skuld
 Under skiftande tider!

Jorden blir nog ofta mörk och trång,
 Hjärtat blir så tungt och tiden lång;
 Lär mig tro, att allt blir ljus engång,
 Under skiftande tider!

Jesu, Jesu, styrk mig med Ditt blod,
 Stöd mig, lyfta upp mitt sjunkna mod,
 Lär mig städse tro, att Gud är god,
 Under skiftande tider!

Nyårsbön.

Godt nytt år mitt fosterland!
 Herre håll i nåd din hand
 Utsträkt öfver Suomis bygd!
 Låt dess folk bli rikt på dygd,
 Rikt på tro och kärlek ren;
 Lys det med Din klarhets sken.

Herre god, vårt värn förblif,
 Blif Du själf vårt ljus och lif!

Var vårt hägn mot synd och sorg,
 Var i nöd vår fasta borg!
 Lär oss att i Dig ha frid;
 Var vårt ljus i mörkrets tid!

Och när Du åt Finland slår
 I Din vishet djupa sår,
 Läk dem själf, o Herre god!
 Stärk oss uti tålmod!
 Hör oss, när till dig vi be,
 Evige förbarmare!

Skydda ock vår öfverhet
 För allt ondt, all farlighet!
 Signa Gud vår Storfurste,
 Värdes honom krafter ge
 Till att styra folk och land;
 Led hans rådslag med Din hand.

Gud i nåd Du med oss stå,
 Hur än tidens skiften gå!
 Åren komma, åren fly,
 Men Din nåd är evigt ny;
 Så Ditt ord oss vittne bär;
 Lär oss tro det, Herre kär!

Den värnlösa.

Försam och arm jag är,
 Fader och moder kär
 Slutat sitt ve;

De ifrån jordens grus
Gått till en stad af ljus:
Lyckliga de! —

Gud tog min mor och far,
Mig har han lämnat kvar
I kamp och strid;
Men Han är själf mig när,
Mig vid sitt hjärta bär
Hem till sin frid.

Väl är jag fattig, arm,
Ensam i världens larm,
Eger ej guld;
Gråter väl mången gång,
Tryckes af tidens tvång,
Gud är dock huld.

Fågel min, du, som glad
Kvittrar bland björkens blad,
Lär mig din sång!
Tills Herren tager mig
Hem ifrån törnestig
Saligt engång.

Se får jag åter dem,
Som före mig gått hem
Och funnit ro.
Torkad blir smärtans tår,
Krona och palm jag får,
Ewigt där bo.

Ja, fastän tidens tvång
Ofta gör vägen lång,

Vill jag det tro,
Världen är kall och svår,
Hemåt dock vägen går,
Där får jag ro.

Den ensamma.

Borta är mitt lugna Eden, borta är min barndomstid!
Hvem skall ge tillbaka glädjen, återge min första frid?
Hvem skall torka smärtans tårar?
Ingen ser hur törnet sårar.

Vissnat har hvar liten blomma, höst är in- och
utom mig.

Glädjens rosor trifvas icke på den mörka törnestig.
Ingen hoppets stjärna lyser.
Hvar fins sol, när hjärtat fryser.

Förr var glädje dock därinne, himmelsk kärlek
saligt log

I hvar liten vårens blomma, men en vind så ky-
lig drog

Genom lifvets rosengårdar;
Nu blott glädjens graf jag vårdar.

Andra ha fått hem och vänner, lefnads lycka, hjär-
tats ro;

Jag har ingen vän i världen, ensligt är mitt tysta bo.
Här i jordens fåredalar
Alt om bitter smärta talar.

Engång skall mitt kval dock lugnas, anden bryta
stoffets band,

Jag mitt Eden finna åter uti lifvets sälla land.

Färd är då den sista tären,

När den arma läggs på bären.

Tiggarflickan.

Jgrafven ligga mer och får,
Och ingen jag på jorden har
Som vårdar sig om mig.
Här ensam jag nu gråta får,
Och ingen torkar bort den tår,
Som ofta visar sig.

Till himlen mina vänner gått
Och där en evig fröjd de fått,
Här irrar jag dock än.
Men fast jag inga vänner har,
I himlen har jag dock en fur,
En evig trofast vän.

En gång fans ock på jordens rund
För mig ett hem, ett sält förbund,
Föräldrar, syskon kär.
Nu far och moder flyttat bort,
Och syskonringen innan kort
Blef bruten, splittrad här.

Se'n fick jag taga tiggars taf,
Med den jag vandrar, tills en graf
Blir bäddad ock för mig.

Uppå en stilla kyrkogård
Jag hvilar se'n i dödens vård
När slutad är min stig.

Kom snart, kom snart du sälla stund,
Då frigjord ofvan jordens rund
Min ande svingar sig!
Ack, då är glömd all jordens nöd!
Ty då har tiggarflickan stöd
Och hem, o Gud, hos dig.

Barnet och Fadern

Barnets rop.

Herre, Du, som lofvat att förblifva
En Fader huld; o, värdigas mig gifva
I hjärtat frid! Ack — sänd Din Anda ner;
O, hör mig Gud, hör hvad Ditt barn ber!"

"Jag bröt min tro, jag gick ifrån Dig fjärran
Långt bort i syndens land: jag glömde Herran
Och löftet som jag gaf i dopets stund,
Och så det bröts, mitt sköna dops-förbund!"

"Min dårskap nu jag funnit har med smärta,
Och ångerns törnen sarga nu mitt hjärta.
O Herre, se i nåd Ditt barns nöd
Och ryck mig undan afgrunds hemska glöd!"

"Ack tänk, o Gud, på löftet att förlåta,
Att städs hugsvala fallna barn, som gråta;
Och uti bön och ånger fly till Dig!
Ack, se i nåd, Förbarmare, till mig!"

Faderns svar.

"Hvems är det rop, som tränger till mitt öra
Och söker att sin Faders hjärta röra?
Träd fram till mig du vilsna barn, ack kom!
Från syndens fjärran land till mig vänd om!"

"Väl gick du bort från hem och Faders hjärta;
Ja mig har du bedröfvat, vållat smärta.
Den hvita dräkt, du uti dopet fick,
Den har du fläckat, sen från mig du gick".

"Men detta allt, som Fader jag förläter,
Blott du från syndens land vill vända åter:
Jag sträcker ut mot dig min öppna famn,
Så snart du hviskar blott din Faders namn".

"Kom utan fruktan, arma barn som gräter!
Kom, skynda till din Faders hjärta åter!
Nog fins det ännu rum i himmelen;
O skynda, kom! vill du väl dröja än?"

"Långt mer jag älskar dig än någon moder,
Långt mera trofast är jag än en broder;
Mitt hjärta fullt är af förbarmande,
Och jag har hjälp och nåd mot ack och ve".

"Och är det heliga förbund än brutet,
Som uti dopets sälla stund blef slutet;
Det står dock fast och evigt hos din Far,
Och därför ännu barnarätt du har".

"Kom därför, skynda! Dagens stunder ila,
I världens larm fins icke ro och hvila;
Blott vid din Faders hjärta der fins ro,
Och hvila blott i himlens sälla bo".

Barnets jubel.

"Jag kommer, Fader. Full af blygd jag träder
Inför Ditt anlet, men Din nåd mig gläder;
Din lufva kärleksblick till hjärtat går,
När af Din famn jag välkomsthälsning får".

"O nåd, så underfull, så rik, så salig!
I himlen väntar barnet fröjd otalig.
Åt barn, som har förspilt sin barnarätt,
Af nåd har Herren allt tillbaka gett".

"O Fader, må Din kärlek i mitt hjärta
Upptända kärlek! må i fröjd och smärta
Jag framgent hvila vid Ditt fadersbröst!
Förblif Du min! Ack, blif min enda tröst".

"Nu är jag glad, nu vill jag jubla, sjunga!
En gång blir mig förlånad himmelsk tunga:
Då skall jag sjunga på ett bättre vis,
Bland frälsta andars tal, Ditt lof och pris".

Till en lidande syster.

Ack pröfvade vän! Du som klagar,
Att törnig din stig är och brant.
Den Gud, som i framfarna dagar
Dig ledde, Hans löfte är sant.
Så tro det, fast törnet än stinger
Och sargar din blödande fot!
Han kan dig dock trösta, som ingen;
O, tystne då klagan och knot!

Du ensamma hjärta, som gråter
 I syndernas ödsliga natt!
 O, vänd dig till Frälsaren åter!
 Han ger dig förlåtelsens skatt.
 Han älskar dig. — Kan du väl önska
 Dig större och rikare tröst?
 Ack klaga, min syster, förtroligt
 Din nöd vid Hans trofasta bröst.

Om stundom i jordlifvets strider
 Ditt hjärta vill brista, hvad mer?
 Det väntar Guds folk dock omsider
 En rolighet, — redan sig ter
 För seglarn på stormande hafven
 En hamn på den fridsälla strand.
 Ej smärta det fins bortom grafven,
 Ej kval i de saligas land.

Och därför, min syster, som klagar,
 Att törnig din stig är och brant;
 Den Gud, som i framfarna dagar
 Dig ledde, Hans löfte är sant.
 Hur lifvet än mörknar och stormar,
 Hur vågorna svalla på haf;
 Du har ju dock fäste i Honom,
 Som lif uti döden dig gaf.

Den lidandes hopp.

Långsamt går tiden,
 Kvalfulla striden
 Engång dock upphöra skall;
 Tystna skall lifsvägens hemska svall.

Mörker och skugga,
 Tårar som dugga,
 Aggande, tärande kval,
 Svalkas engång af dödshvilan sval.

Bitter är striden,
 Ljufvig blir friden,
 Hvilan vid dödsmodrens barm;
 Fjärran från jordlifvets storm och larm.

Ha! o ila!
 Våg till din hvila,
 Bölja, ej sakta ditt lopp.
 Ljufvigt är grafvens saliga hopp.

"Herren är min herde".

Si Jesus är min herde god,
 Hvad kan mig fattas då?
 Hans hulda kärlek ger mig mod
 Och lugn, när stormar gå.
 När faror lura kring mitt spår,
 När lifvet mörknar här,
 Den herden god, som alt förmår,
 På starkhets arm mig bär.

Det är så godt att hvila få
 Invid Hans trogna bröst,
 Med stort och smått till Honom gå
 Och städse finna tröst.
 När världens dom oss smärtsamt rör,

När vänner svika här,
En kärlek fins, som aldrig dör,
En vän som trofast är.

Ack, tänk hvad fröjd! Hos Fadren där
Han oss beredt ett hem,
Där väntar oss en krona skär
I Guds Jerusalem.
Kom snart min hemfärds sälla stund,
Jag längtar efter dig!
Då frigjord ofvan jordens rund
Min ande svingar sig.

Hälsning till Statsrådet Zachris Topelius,

den 14 Januari 1881.

Du vår hulde store sångare!
Tag mot den hyllning, som vi här dig ge,
Den gård vår sång i tusens namn dig bringar;
Haf tack för allt, hvad Du i dikt och sång
Gett Finlands folk, haf tack för hvarje gång
Du upp mot ljuset höjt vår tankes vingar.

Du lärt oss lefva för vårt fosterland,
Du har vårt hjärta tändt i kärleks brand!
Du själf i kärlek blott för Finland lefvat.
Och allt hvad lifvet skönt och ädelt har,
I diktens klädnad fram till oss Du bar.
Hur varmt ditt hjärta för vårt väl har sträfvat.

Hur skönt Du sängarlyran för oss slog,
När bort till Reines stränder Du oss tog,

När skönt Du bad om frid i kvällens timma!
Med Sylvia Du gaf nytt lif och hopp
Åt sorgsna hjärtan: så mot ljuset opp
Du bjöd oss blicka hän från natt och dimma.

Hur kär Du är för oss Du sagans kung!
Berätta sagor än och visor sjung,
Du barnens sångare, — Du ädle store!
Ack, hvad Du lärt oss vi ej glömma brådt;
Hvad skönt och härligt utaf dig vi fått
I sång och saga, aldrig vi förlöre!

Välsigna Gud vår sångare, vår vän!
Låt honom länge bland oss lefva än,
Och värdes frid och krafter honom gifva!
Låt honom kärlek få i dubbelt mått
För all den kärlek, vi af honom fått; —
Låt ljus och skön hans lefnads afton blifva!

Hälsning till kyrkoherden K. R. Malmström.

Sångaren vid Auras stränder.

Lyssna vänligt, store Sångare,
Och försmä ej hyllningen, jag bringar!
Enkel är den sång, jag dig kan ge,
Ofullkomligt blott min lyra klingar;
Lyssna dock — och vänligt tag emot
Ringa gård, som nedläggs för din fot!

Månget hjärta utaf tjasning slog
Varmt för dig, Du sångens höge hjälte;

Mången tärnas blick sympatiskt log,
Ljuft, men vemodsfult i tårar smälte,
När för första gång uti vårt land
Tonade din sång från Auras strand.

Allt hvad högt och skönt i lifvet fans,
Klang din lyra om så ljuft, Du store!
Hur vi älska dina blommors krans!
Ej i tidens ström vi den förlöre;
Nej, så länge Finlands folk står kvar,
Doftar den till sena framtids dar!

Tack för hvarje ton i poesi!
Tack för Celia och för människsvällen!
När Du grep din lyra, klang däri
Änglaljud från höga himlapellen.
Sjung då än för oss i framtidsdar!
Ty ännu Du sängarlyran har.

Se, min enkelt stämnda lyras ton
Klingar mest i moll, ty lifvet eger
Ringa fröjd för mig, men vid Guds tron,
— Så en vissbet i mitt inre säger —;
Skall den klinga från allt vemod fri,
Stämna in i änglars melodi.

Lärkan.

Den jublande lärka i högblå sky,
Som drillar din glädje beständigt ny;
O, egde jag blott din tunga!

O, kunde jag ständigt i jublande fröjd
Mig svinga mot himmelens blånande höjd!
Ack, om jag som du kunde sjunga!

Hur ville du komma från söderns jord
Till Finlands torftiga bygd i nord,
Att sjunga tröst uti smärtan?
Du kommer med kärlek så fri och varm,
Du sjunger vår i naturens barn
Och lif i de frusna hjärtan.

Och bäcken hörer din silfver sång,
Och glad han vaknar ur natten lång
Att ystert vid stranden dansa,
Och gyllne vifvor, konvaljer små
Och sippor väna med ögon blå
Snart skogens tufvor bekransa.

Du lidande hjärta i sorgernas natt!
Hör! Vårens budskap dig bringas glädt
I silfvertoner så klara.
Ja, vårens glädje är evigt ny.
Uppvakna hjärta, — låt sorgen fly,
Naturens glädje besvara!

Uppvakna därför med mod och hopp
Du finska folk! Se mot ljuset opp!
Ty våren grytt uti fjärran.
I andens rike ock natten flytt,
Och där en vår har för Finland grytt, —
En morgonljusning af Herran.

Vårens brud.

Ljuv i vårens morgenstund,
Liten blomma stod i lund,
Och hon var så skär och skön,
Som en hjärtlig morgonbön.

Det var vårens unga brud,
Hvit hon stod i fläckfri skrud,
Full af oskuld och af frid,
Som en dröm från barndomstid.

Och hon log mot himlen blå,
Himlen henne tycks förstå,
Ty ett litet barn hon var,
Från den höga himlen klar.

Himlens tårar fallit ned,
Och så växte blomman späd,
Varmt af solens strålar närd,
Blef hon väna våren värd.

Då kom vårens svala vind,
Kyste blommans fina kind:
Och hon slöt sig ljuv och varm
Till den unga vårens barn.

I sin första kärlek öm,
I naturens frihetsdröm,
Stod så blomman, skär och skön
Doftande sin kärleks bön.

Men den kalla nordan drog
Isig genom mark och skog;
Snart då blomman bleknad står,
Vissnad i sin kärleks vår.

Men när nordan stormat ut,
Kom den flydda vår till slut,
Blomsterbruden slumrat af,
Våren grät uppå dess graf.

Men så flög en fjärl fram
Från den döda blommans stam,
Så uti den sköna vår
Lifvet upp ur döden går.

En vallflickas visa.

Ren tidigt jag skyndar så glad uti hägen
Till skogen i morgonens ljufvaste stund;
Då solen sig speglar i glänsande vågen,
Och alt är så stilla i grönskande lund.

Här björken och tallen stå höga och sköna,
Och höja mot himmelen kronorna opp.
Små lammen sig muntert i gräset det gröna
Förlusta med språng och med lekfulla hopp.

Hör! lärkan uppstämmer melodiska sängen,
Och echo't ger svar uppå vallhornets ljud.
Ack, våren ej mera är bunden och fången!
Nej, smyckad och prydd, som den skönaste brud.

Ren istäcket brustit från bäcken den strida,
Som strömmar så skönt ifrån bärghällen ned;
Och blåsippan vaknat den ljuvva och blida,
Och alt uti glädje och sällhet nu ler.

Och drifvan har smultit för vårsol i dalen,
Hvar blomma har öppnat sin doftande knopp.
I sprittande fröjder förbyta sig kvalen,
Och hjärtat uppvaknar i glädje och hopp.

Den strålände solen, allt högre hon stiger
I gyllene glans uppå himmelen blå!
Och när hon till hvila naturen inviger,
Och kvällen är inne, vill hemmet jag nå.

Och fader och moder och syskonens skara
De vänta mig redan med älskande häg;
Och sedan vi gunga en stund på den klara,
Den blånande insjön med slumrande våg.

Ack, skönt är dock lifvet och ljuft är att vandra
I fria naturen, när skogen är grön;
När himlen och jorden omfamna hvarandra,
Och själen upplyftes i andakt och bön.

Din barndomsängel.

Om någon gång uti ditt hjärtas djup
Du hör en stämma ifrån flydda tider,
Som hviskar till dig om en flyktad vår,
Då du ännu ej kände lifvets strider,
O lyss till den, den kommer från en vän,
Din barndomsängel dig besöker än!

En tid det fans, hur lycklig var ej den,
Hur full af ljufva rena hjärtafröjder!
Din barngomsängel vid din sida gick

Förtroligt hand i hand på ljusa höjder,
Och himlen hvälde sig så skön och blå,
Klart hoppets stjärna lyste däruppå.

Naturens harpa klang melodiskt skön
Och glädjens vindar hennes strängar rörde,
Ett älskadtt väsen i hvar blomma fans
Och sång och saga du så gärna hörde,
Då var du än så barnsligt from och god,
Naturens skönhet du så väl förstod.

Och hvarje dag gick in med morgonbön
Och nya fröjder sen till hjärtat förde,
Och intet sviket hopp du ännu känt
Och ingen trolös vän din ro då störde,
Den tiden var så skön, men ack, hur kort!
På snabba vingar ilade den bort.

Se'n kom en annan tid och världens vind
Med nya tankar fylde häg och sinne,
Och synd och sorg, samt jordens larm och flärd,
Som förr du icke känt, fick rum därinne,
Och snart din plats blef uppå världens torg,
Då vek din barndomsängel bort med sorg.

Och mångt år har sedan dess förgått
Och hjärtat domnat under lifvets strider,
Men uti enslig stund det vaknar upp
Af sakta hviskningar från flydda tider,
O lyss till dem, de komma från en vän:
Din barndomsängel dig besöker än!

Kärleken.

Sköna kärlek, himla låga,
 Flammande i jordiskt bröst,
 Evig uti din förmåga,
 Himmelskt salig i din tröst.
 Guldets glans ur jorden kväller:
 Du, ifrån Guds hjärta väller.

Alt hvad brutet blef på jorden,
 Alt kan du försona än;
 Till ditt väsen, du är vorden,
 Själén uti skapelsen;
 Gud och män'ska i förening,
 Skaparns delda ursprungsmening.

Planta från Guds örtagårdar,
 Blomma ifrån himlens vår,
 Änglahänder här dig värda,
 Att, hvar hålst en smärtans tår
 Gjutes, skull du balsam skänka,
 Och till hvila kvalén sänka.

Kärleksblomma sänd från ofvan,
 Hit i fallna slägtets spår;
 Städse skall du bli den gåfvan,
 Som ur skaparns hjärta går;
 Kvalda hjärtan läker, renar,
 Skaparn med sitt värk förenar.

Kärlek strålar i naturen,
 Kärlek hviskar himlens fläkt,
 Kärlek, kärlek, himlaburen,
 Sprider ljus bland jordens slägt.
 Dofta, dofta, på min stig:
 Kärleksblomma ock för mig!

Natten.

Purpurskyar, himlen hölja,
 Solen sänks i västerhaf;
 Och mot stranden lekfull bölja,
 Sakta, sakta somnat af.

Alt är tyst, naturen hvilar,
 Skogen kläds i nattlig skrud;
 Men på börens vingar ilar,
 Mänskoanden upp till Gud!

Blomsterkalkarne sig sluta
 Uti lundens svala famn.
 Nattviolen blott vill gjuta
 Ljuf sin doft i skogens hamn.

Trasten ensam uti skogen,
 Sorgset sina drillar slår:
 Sjunger om sin kärlek trogen,
 Sjunger om sitt hjärtas vår.

Purpurskenet släcks i fjärran,
 Nattens måne framgår skön,
 Som en kärleksblick från Herran,
 Som ett svar på hjärtats bön.

Öfver fält och bärg och lunder,
 Gjuter hon sitt silfverljus;
 Vittnande om Herrans under,
 Lyser upp hon jordens grus.

Månen mildt sin klarhet breder,
 Kring vår jord på skaparn's bud.
 Så i lifvets natt oss leder
 Ordets ljus från Herren Gud.

Snart vi gå till nåjder ljusa,
Bortom dödens mörka svall;
Dit, där fridens palmer susa,
Ingen natt oss hinna skall.

Sjömannens brud.

Hviskande vindar från fjärran haf,
Sågen hvad hälsning till bruden han gaf?
Han, som i blånande böljornas fann,
Skyddad mot stormar, har hunnit en bann.

Ack! ja helt säkert han funnit en graf
Bäddad af böljor, i blånande haf.
Ofta när vågorna brusa, jag hör
Dödshälsning ljuda, som vinden för.

Ofta jag tycker mig höra också,
Hemskt uti natten, då stormarne gå,
Dödskrån, så vilda från vågornas dån,
Höra hans klagoljud fjärran ifrån.

Hemskt jag i natten förnimmer hans röst,
Då blir det stormigt och tungt i mitt bröst,
Och i förtviflan då kämpar med Gud,
Gripen af oro, den sörjande brud.

Men understundom, när böljorna slå
Sakta mot stranden, jag tycker mig då
Höra från aflägsna blånande haf,
Vågorna sjunga sin sång på hans graf.

Sakta de hviska i aftonens frid:
Sjömannen slutat sin farliga strid,
Hamnen han hunnit från stormar och flod:
Hvilan han vunnit, den hvilan är god.

Ej vill jag klaga att borta du blef,
Stilla du västan! bölja ej häf!
Susa helt sakta utöfver hans bo,
Vagga den slumrande sjöman till ro.

En sjömans tankar på hafvet.

Hur väl jag mins mitt barndomshem vid stranden
Utaf den lugna sjön med silfvervåg!
Hur ofta uti kväll'n jag såg mot randen
Af himlens hvalf och följde molnens tåg.

Det var i sälla, nu hänsvunna dagar
Utaf en flyktad barndoms gyllne tid.
Jag jollrade i blomsterklädda hagar:
Då nådde mig ej lifvets larm och strid.

Men du har flyktat, barndomstid, och ilat
Ifrån mig bort med årens snabba lopp,
Hur ofta ej min tanke sedan hvilat
Vid barndomsminnet — och ett grusadt hopp!

Hur manget är så rikt på skiften flyktat
Och gått ifrån mig uti tidens haf!
Och far och moder sedan dess ha lyktat
Sitt lif och bäddats ned i fridfull graf.

Men deras son står ensam nu i natten
 Och skådar ut på ändlös ocean;
 Och himlens ljus sig spegla i dess vatten.
 Ack, ofta de mig lyst på lifvets ban!

Ja, jag är ensam. Endast himlaljusen
 I evig klarhet skåda ner på mig.
 Ack, dessa tusende och åter tusen,
 Myriader stjärnor äro värk af Dig!

Du store Gud, Allfader i det höga,
 Allsvåldige, som leder mänskans stråt!
 Till Dig i natten höjes nu mitt öga.
 Du leder mig, fast bräcklig är min båt.

Så led ock lifvets skepp, tills det skall gunga.
 Med bärghadt segel in i fridsäll hamn!
 Så skall jag Dig i evig fröjd besjunga,
 Du Helige, Ditt underfulla namn!

En bön.

Jesu, Du, all synds försoning,
 Gif mitt svaga hjärta kraft;
 Vål Du uppfor till den boning,
 Du från världens början haft.
 Blif dock när oss alla där,
 Såsom själf Du lofvat har.

Jesu, blir Du så oss nära,
 Med Din himla tröst och ro,
 Få vi alla sorger bära,

Fram till Dig i barnslig tro;
 O, så vill till dig jag fly,
 Bort från världens storm och gny.

Smärtans våg sig våldsamt bryter
 Upp mot mig på lifvets haf,
 Och förtviflans stormvind ryter,
 Hotar mig med död och graf;
 Skall mitt rop från kvalens stig
 Dela skyn och hinna Dig?

Gif mig kraft, att Dig blott följa,
 Ödmjukt taga hvad Du gaf:
 Du, som stillat vredgrad bölja
 På de galileers haf,
 Stilla stormen i mitt bröst
 Med Din egen kända röst.

Lär mig vid Ditt löfte hvila,
 När det stormar utom mig;
 Till Ditt sköte vill jag ila,
 Låt mig finna ro hos Dig.
 Och när jordens fröjder svika
 Var min fröjd, den evigt rika.

Sist när lifvets kväll är inne,
 Låt mig somna vid Ditt bröst:
 Dödens fasa då försvinne,
 För min Jesu milda röst!
 Låt mig i den hamn få gå,
 Dit ej lifvets stormar nå!

"I hafven fått för intet, gifven
för intet".

Har du funnit frid hos Jesus, hvilat du uti Hans famn,
O, så kalla äfven andra hem till denna sälla hamn!
Locka, nödga vilsna själar, som i världens öken gå:
Sök att draga dem till Jesus, att hos Honom lifvet få.

Själva vi fått allt för intet, skulle vi ej gärna då
Samma fröjd till andra sprida, som i synden fjär-
ran gå?

Godt det är, när Kristi skara växer här på jor-
den re'n;

Och hur saligt blir att mötas hemma hos vår
Fader se'n!

Kommen, kommen vilsna själar, följ i vår her-
des spår!

Blott hos Honom balsam finnes för hvar kval-
fullt hjärtas sår.

Är du ensam i din smärta, oförstådd af vänner här?
Gå blott fram till Herren Jesus, Han förstår och
har dig kär.

Han uti sitt ord dig hjuder med sin kärleks milda
röst;

Och Hans öppna famn dig väntar, luta dig intill
Hans bröst!

Ack! vid detta ömma hjärta, där fins hvila, lugn
och frid,

Och till denna hamn ej hinner världens vilda
larm och strid.

Snart på Zions helga höjder mötas vi i fröjd
engång;

Sjunga med de frälsta andar Guds och Lammets
nya sång.

Ljuft det blir att harpan stämma, då ej missljud
mer skall rå:

Anden, främling här på jorden, längtar till sitt
hemland gå.

En liten tid, och I sen mig intet; och åter
en liten tid, och I få se mig.

Joh. 16: 16.

En liten tid.

dröj ännu, du ton så klar,

På strängen af min lyra!

En liten tid af kamp jag bar,

Så säger ordet dyra.

En liten tid,

Sen sabbats frid,

Sen ostörd ro

I fridsält bo,

Dit synd och sorg ej hinna.

En liten tid, hvad vill jag mer?

Ej rör mig jordens smärta.

Om ock jag hemmet än ej ser,

Forbida dock mitt hjärta!

En liten tid

Af mörker, strid,

Se'n frid och ljus
I Fadrens hus,
När korset byts mot kronan.

Ack, hjälp mig tåligt hårda ut,
Tills lifvets afton nalkas!

Den heta kampen skall till slut
I kvällens skugga svalkas.

Blir dagen lång,

Blir jorden trång,

Förblif dock still!

När Herren vill,

Din hemfärds klocka ljuder.

Ren höjs från jordens kvafva zon

Min själ på längtans vingar.

En liten tid, — o hemlands ton,
Som Salems vind mig bringar! —

En liten tid

Har här jag strid, —

Och allt förbi! —

Min ande fri,

Förlossad, frälst är vorden.

Från mörker till ljus.

ystnad rår i skogens salar,
Månen strör kring bärg och dalar
Mild sin silfverglans så skön;
Sakta trasten slår i lunden,
Andaktsfull i aftonstunden
Mänkosjälen höjs i bön.

Stilla somnat jordens strider,
Men uppå sitt läger kvider
Uti kval en gosse blind. —
Mången suck så tung han sänder
Upp till himlens stjärneländer, —
Tårar fukta bleknad kind.

Nu han skumma ögat vänder
Upp mot himlen, knäpper händer,
Barnsligt, tillitsfullt han ber:
"Käre Fader i det höga!
Ej Din himmel ser mitt öga,
Men jag vet, att Du mig ser".

"Ja, jag vet, att jordekvalen,
Plågorna i jämmerdalen,
Alla räknas utaf Dig.
Vet, att ingenting mig händer,
Som ej Du, min Fader, sänder;
Så min moder lärde mig".

"Säll hon gick från jordekvalen
Upp till ljusa fröjdesalen,
Där hon nu lofsjunger Dig.
Ingen så till mig har talat,
Intet hjärta mig hugsvalat,
Sen min moder gick från mig".

"Fast jag plågas, fast jag lider,
Fastän tiden långsamt skrider,
Och blott mörker omger mig,
Må jag dock ej knota, klaga! —
Engång skall min Fader taga
Hem sitt trötta barn till sig.

"Då skall mörker, plågor, smärta
Aldrig trycka detta hjärta. —
Kom! Ack, kom du sälla tid!
Fader, lär mig tåligt vänta,
Tills Du själf behagar hämta
Hem Ditt barn till ljus och frid! —"

Så var bönen. Natten ändas.
Dagens stjärna börjar tändas,
Sprider öfver jorden ljus.
Liten, tröttd pilt nu hvilar.
Tiden mer ej långsamt ilar. —
Äfven han har funnit ljus.

En suck af längtan.

Min ande stilla längtar
Till fridens sälla bo,
Och hjärtat hemsjukt trängtar
Till fjärran hemmets ro.
Från kval och nöd,
Från synd och död,
Från ökenstig,
Dit upp till Dig.
O Jesu, ack här nere blott smärtans törnen gro!

Min ande, fäst vid gruset
På fjärran öde strand,
Han trår till fadershuset
Från stoftets tunga band;
Från kamp och strid
Till sabbatsfrid,

Från sorgedal
Till glädjens sal.
Ack, snart han frigjord ilar till löftets sälla land!

Hem, hem!

Jag längtar hem till Jesus
Från lifvets sorg och strid,
Att evigt bo hos Herren
I salighet och frid.
Så innerligt jag längtar
Till fridens sälla hem;
Ovansklig fröjd mig väntar
På Herrens högra hand.

Jag längtar hem till Jesus.
Jag får den krona skön,
Som Herren själf har lofvat
Till härlig nådelön.
Och i den drägt Han gifvit,
För Gud jag skall bestå;
Ty intet, intet örent
Kan Herren se därpå.

Jag längtar hem till Jesus,
Jag hör Hans herderöst;
Hans högra hand mig håller,
Jag hvilar vid Hans bröst.
Så hastigt flyktar tiden,
Hur kort är jordens vår!
För'n dagen är förliden,
Ken blomman vissnad står.

Jag längtar bort från jorden
 Till evighetens vår,
 Till Herrens örtagårdar,
 Där evig blomning rår.
 Här fröjd jag ofta sökte,
 Men städs den flydde mig;
 I himlen råda fröjder,
 Som ej förändra sig.

O Jesu, Du min herde!
 Du barnens gode vän!
 O värdes själf mig leda
 Till Dig i himmelen!
 Jag längtar bort från sorger
 Och smärta upp till Dig,
 Att evigt hos Dig vara
 I fröjd evinnerlig.

Det nya Jerusalem.

Jag vet ett land
 På fridsäll strand,
 Hvars sol går aldrig ner,
 Ett hem af ljus
 I Fadrens hus,
 Där ingen gråt är mer.
 Där Kristi stridsmän kämpat ut
 Och få sin nådelön till slut
 Och hvila ut från jordens strid
 I salighet och frid!

Jag vet en stad
 Med härlig prakt,
 Hvars like ingen sett;
 Dit alla få
 Af nåd inga,
 Som här haft barnarätt
 Och tvagits här i Kristi blod
 Och fått den högtidsklädnad god,
 Som oförgänglig, skön och klar
 Han åt dem vunnit har.

Du sälla hem!
 Jerusalem!
 Jag längtar upp till dig,
 Från jordens nöd,
 Från strid och död,
 Till fröjd evinnerlig.
 Jag längtar att för tronen stå
 Och gyllne harpans strängar slå
 Och evigt lefva inför Gud,
 Som Lammets sälla brud.

Sång för en flyende ande.

Frigjorda anden
 Uppåt sig svingar,
 Fri ifrån banden.
 Saligt ren klingar
 Hälsning från ofvan.

Fadren, Han kallar
 Barnet det kära,

Dödsfloden svallar:
Jesus är nära,
Frukta dig icke.

Svart är dess bölja,
Hemskt må den brusa.
Änglar dig följa,
Lyss, hur de susa,
Snöhvita vingar!

Harporna klinga,
Hälsningen ljufva
Änglarne bringa:
Darrande dufva,
Sväfva mot ljuset.

Mörker och smärta,
Snart skola sluta,
Hvila o hjärta!
Eridfallt dig luta,
Nu emot Jesus.

Ha, o ha,
Tröttade dufva!
Ljufv får du hvila —:
Snart uti ljufva
Himmelska hamnen.

En dödssång.

Brist mitt hjärta, lifvets sol har sjunkit, och din
glädje flyktat länge sen
Mörka skuggor öfver jorden draga, dödens klocka
höres klämta ren,
O farväl, du lif, som från mig flyr!
Snart, ack snart, min sällhets morgon gryr!

Månget hopp har grusats på min bana, mängon
blomma skön i fågning stod,
Vissnade dock snart af höstvind bruten; lifvet
växlar om med ebb och flod.
Snart förgick mitt hjärtas ljufva vår,
Mörk förtviflan kom uti dess spår.

Hjärtat brinner, brinner af en låga, som blott
släcks i dödens kalla flod.
Mörka graf, mitt arma hjärta trängtar till ditt djup
att finna hvila god,
Snart de bittra kvalen taga slut,
Snart, ack snart, mitt lif har stormat ut.

Men jag vet ett hem på Zions höjder, saligt fa-
dershem hos Herren Gud.
Jordens synd och sorg ej dit skall hinna, intet
kval mer störa Kristi brud.
Ack jag trängtar till Jerusalem,
Ha mörka bölja, för mig hem!

Hem till Herren, o hvad salig tanke, hem till
Kristus, själens brudgam skön,
Till serafers hem mitt hjärta längtar, uppåt stiger
brudens suck och bön.
Salem vind mig redan hälsning bär,
Att min hemfärdstimme slagen är.

Till dödens ängel.

Som seglarn längtar ifrån vilda hafven
Till fjärran lugnet uti fridsäll hamn,
Den lefnadströtte efter ro i grafven,
Och så som barnet trår till moderns famn;

Så bruden längtar till sin brudgums hjärta,
Från ökenlandet till sitt sälla hem,
Den kvalde efter lindring i sin smärta,
Likt Babels fångar till Jerusalem!

I mången stund då illusioner brista,
På dem jag bygt mitt hjärtas varma hopp,
Då tänker jag: snart kommer nog den sista,
Den sälla stand, då slutadt är mitt lepp.

Som blomman dignande emot sin stängel
Förbida daggen ren med sluten knopp,
Så tränar jag, du sköna hvita ängel,
Från jordens grus till hemmets gårdar opp.

Tänk, när jag förs på dina hvita vingar,
Hvem anar då mitt hjärtas fröjd, o hvem?
Från lifvets brus min kvalda ande svingar
På Herrens bud till ljusets sälla hem.

Slutsång.

Herre lär mig stilla bida
På Din ankomsts sälla dag,
Medan dagens timmar skrida,
Lefva efter Ditt behag!

Håll mitt hjärta vid det ena:
Öfver allting frukta Dig,
Lär mig att Ditt rike tjäna,
Älska nästan säson mig.

Jesus, brudgum utan like,
Du mitt hjärtas fröjd och tröst!
Jordens usla fröjder vike,
Jag är nöjd invid Ditt bröst.

Hastigt flykta lifvets stunder,
Snart min sällhetsmorgon gryr;
Och mot evighetens lunder
Du min lefnads farkost styr.

Ren från jordens kamp och strider
Mina vänner vandrat af,
Under de hänsynna tider
Mången växling Du mig gaf.

Men i allt Du var mig nära
Med Din himlatröst och ro,
Gaf mig kraft att sorger bära,
Styrkte mig i hopp och tro.

Pris ske dig Du kärleksfulle,
Att Du mig har pröfvat så;
Att med Dig jag lefva skulle,
Lät Du mig i mörker gå.

Allt till barnets bästa lände,
Medgång — motgång likaså;
Allt var godt, hvad Du mig sände,
Nu jag lärt det rätt förstå.

Och nu vill jag stilla blifva
Tills min hemfärdslocka slår.
Jesu kärlek mig skall lifva
Till att vandra i Hans spår.

Fader kär, i rätta stunden
 Hem Ditt barn från jorden tag!
 Kronan då, af Jesus bunden,
 Räcks mig för min bröllopsdag.

Sorgset klingar här min lyra,
 Bruden längtar hem att gå;
 Där ibland Guds helgon dyra
 Intet vemod mer skall rå.

